הקומץ רבה פרק שלישי מנחות כד.

והניחו בביסא ונגע טבול יום באחד מהן מהו כי [6]תנן [א]כלי מצרף מה שבתוכו לקדש ה"מ היכא דנגעי בהדדי אבל היכא דלא נגעי בהדדי לא או דילמא ל"ש אמר להו איהו מי תנן כלי מחבר כלי מצרף תנן [ב]כל דהו הושיט אחד לביניהן מהו א"ל [ג]צריך לכלי כלי מצרפו אין צריך לכלי אין כלי מצרפו הושיט טבול יום את אצבעו ביניהן מהו אמר להו [ד]אין לך דבר שמטמא מאוירו אלא כלי חרס בלבד הדר איהו בעא מיניהו מהו [ה]לקמוץ מזה על זה [6] צירוף דאורייתא או דרבנן אמרו לו זו לא שמענו כיוצא בו שמענו דתנן שני מנחות שלא נקמצו ונתערבו זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות כי יכול לקמוץ מיהא כשירות [ו] אמאי הך דמערב הא לא נגע אמר רבא דלמא [ז]בגושין המחולקין העשויין במסרק מאי הוי עלה אמר רבא ת"ש דתניא [ח]והרים ממנו מן המחובר [ט]שלא יביא עשרון בשני כלים ויקמוץ הא בכלי אחד דומיא דשני כלים קמיץ א"ל אביי דילמא שני כלים ה"ד כגון קפיזא בקבא דאע"ג דעריבי מעילאי כיון דמיפסק מחיצתא דקפיזא [ו] מתתא [ז]הא כלי אחד דומיא דב' כלים ה"ד כגון עריבתה [ח] של תרנגולין ואע"ג דמיפסקן מחיצתא הא נגע אבל הכא דלא נגיע כלל תיבעי לך בעי רבי ירמיה [6] צירוף כלי וחיבור מים מהו כי תנן כלי מצרף מה שבתוכו לקדש ה"מ דגואי אבל דבראי לא או דילמא כיון דמחבר מחבר ואם תימצי לומר [י]כיון דמחבר מחבר חיבור מים וצירוף כלי [ו] ונגע טבול יום מבחוץ מהו כי תנן כלי מצרף ה"מ דנגע מגואי אבל מבראי לא או דילמא לא שנא [יא]תיקו: בעי רבא [יב]עשרון שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בביסא וחזר טבול יום ונגע באותו טמא מהו [יג]מי אמרינן שבע [6] לו טומאה או לא אמר ליה אביי ומי אמרינן שבע ליה טומאה והתנן [יד]סדין טמא

מדרס

והניחו בביסא. ואלו שני החלאין אין נוגעין זה [ו] בזה: **מהו.** מי נטמא מחיצו או לא: **כי תנן.** בפרק המומר בקודש (מגיגה דף כ:) הכלי מלרף מה שבתוכו לקדש שאם נגע טבול יום במקלטו פסל את טולו: **ה"מ דנגעי אהדדי כו'.** להכי נקט טבול יום משום דאין טומלתו חמורה לעשות רלשון ושני דלאי טומלה אחרת ל"ל לירוף הא מטמלת אותו הטמא את הכלי והכלי מטמלת את השאר: **מי תנן כלי מחבר.** (ב) הוה משמע דנגעי אהדדי והכלי מחברים כאילו הוי חד ואם נטמא זה נטמא זה. מלרף משמע דאין נוגעין הם מלרפן [ח] להיות אחד: **הושיט.** חלי עשרון אחד לגין הגך [ג] חלי עשרון: **מהו.** אם נגע טבול יום בזה מהו שיטמא אותן [ו] שניים: **אין צריך לכלי.** כגון הלו חלי עשרון שלישי דאין צריך לכלי דהא אינו מלטרף עם אלו למנחה אחת אין הכלי מלרפו וטהורים הראשונים: **הושיט טבול יום כו'.** באורין ולא נגע לא בהן ולא בכלי: **לירוף כלי דאורייתא.** יא] דאמרינן (מגיגה דף כג:) כף אחת[ו] הכתוב עשאו לכל מה שבכף אחת לא שנא לחומרא כגון טומלה וכ"ש לקולא כגון קמילה דהוי כאילו נוגעין וקמילה מעלייתא היא: **או דרבנן.** ולחומרא ולא לקולא: **מזו בפני עצמה.** משמע שעומד מזו בלד הכלי כדי קומץ שאינו מערב וכן יב] כזו: **הך דמערב הא לא נגע.** בקומץ וקתני כשרות אלמא לירוף דאורייתא: **אמר רבא דילמא.** לאו דקאי קומץ בפני עלמו יג]: **בגושין המחולקין העשוין במסרק.** גופי המנחה מחולקין מרלש אחד מזו כדי קומץ ומזו כדי קומץ אבל ברלש אחד נוגעין במסרק זה שמלד אחד מחובר ומלד אחד שייו מפוחרות: **מאי הוי עלה.** דשני חלאים מחולקים מהו לקמוץ מזה על זה משום לירוף כלי: **והרים ממנו.** בקומלו: **דומיא דב' כלים.** כגון דאין נוגעין זה בזה: **כגון קפיזא בקבא.** שחקק מדה קטנה בתוך מידה גדולה ונותן בפנימי חלי עשרון וחלי בחילון דאע"ג דעריבי שני החלאין מעילאי בגודש הכלי: **כיון דמפסקי מחיצתא מתתאי.** דאין עירוב הגודש עירוב הואיל ואינו יד] בחויר הכלי. ובהא דייקינן הא כלי אחד דומיא דהאי שהוא בשני כלים כשר: **כגון עריבתה** [ח] . אחרובה[ז] של תרנגולין ומחילה נמוכה בחמלעית כדי לחלוק בין מים למורסן ולותה מחילה נמוכה ואינה מגעת לשפת העריבה הילכך לאו הפסק הוא [ח] דנגעי למעלה מן המחילה שני החלאין בחויר הכלי אבל הכא גבי כיפא דחלוקין הן לגמרי לא: **לירוף כלי וחיבור מים מהו.** כלומר חלי עשרון שנטמא בלירוף כלי מהו שיטמא אחר בחיבור מים יש שני חלאי עשרון בכלי ואין נוגעין וחלי עשרון יש חוץ לכלי וחיבור מים כגון נלוק לו לגור מחבר את של חוץ לכלי [ט] ומה שבתוך הכלי ונגע טומלה בזה שבכלי שאינו נוגע בחיים ונטמא חבירו משום לירוף כלי: **מהו.** שיטמא את [יא] של זה בחיבור מים: **כ"מ דגואי.** לאותו שבכלי מהני ולא לשל חוץ: **מחבר.** ונטמא החילון: **חיבור מים ולירוף כלי.** כגון אם נטמא החילון ונטמא זה שבכלי בחיבור מים: **מהו.** שיטמא זה את האחר משום לירוף כלי מי אמרינן דלא מהני לירוף אלא לטומלה שאירעה בתוך הכלי לו לא אמרינן: **ונטמא אחד מהן.** ולא"כ הניח לשניהם בביסא ואין נוגעין דלהיות ולחי לא מהני לירוף שיחזור זה ויטמא את זה שהרי לא היה בכלי בשעת טומלה [יב] ו)(אלא אם כן) מזר טבול יום ונגע בטמא מהו שיקבל טומלה זו כדי לפסול חבירו: **הא שבע ליה טומאה.** דאשונה ולא יקבל עוד טומלה אחרת:

מדרס

קדשי קדשים (דף עט.) כי סליק רב כהנא לשכחיה לר"ש בר רבי דיתיב וקלמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי מזבח שנפגם כולו אבל ולחי הא דשמל לו רבי יוחנן ספיקותיו היה בסוף ימיו כשהיה ר' יוחנן רלש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קח:) ור"ת פי' הטיל דגיטין (דף פד:) רבי יוחנן לתלמידיו שמבטל היה אומר כמו שמפרש הא לן והא להו בקידושין (דף סט:):

שאין צריך לכלי אין כלי מצרפו. בפרק בתרא דחגיגה (דף כג:) בגמרא הכלי מלרף [ב] מדכתיב כף אחת ומוסיף רב כהנא מהכא דמוסיף ר"ע ודייק מינה שהוא מדרבנן ומשני ר"ש בן לקיש משום בר קפרא לא נלרכא [י] לשיני מנחה לחוריתא לת שלריך לכלי הכלי מלרפו ושאין לריך לכלי אין הכלי מלרפו ואתו רבנן וגזור אפי' אין לריך לכלי כלי מלרפו והכי תימה שפשוט לרב כהנא כל כך דאין כלי מלרף מה שאין לריך לכלי [ב] דלא משמע דפליג אהכיא שיטיא ושמא סבר לה כהכיא שיטיא דרבה בר אבוה דמשני התם כשלבנו ע"ג קטבלא ל"ג דוקא בשיני מנחה שהיה כבר לריך לכלי מלרף כלי מדרבנן שלא יצא מקדושתו דקודש קמילה ולא דמי להכא [ג] דלא היה מעולם לריך לכלי:

צירוף דאורייתא או דרבנן. ומ"ת והא רב כהנא גופיה מדקדק בפרק בתרא דחגיגה (ג"ז שם) שהוא דרבנן מהכיא דהוסיף ר"ע ויש לומר דשמא מספקא ליה משום שיטיא דהתם:

צירוף בכלי וחיבור מים מהו. פי' בקונטרס כלומר חלי עשרון שנטמא בלירוף כלי מהו שיטמא [בא] בחיבור מים כגון אם יש שני חלאי עשרון בכלי ואין נוגעין וחלי עשרון יש חוץ לכלי וחיבור מים כגון נלוק לו לגור מחבר את אשר חוץ לכלי למה שבתוך הכלי ונגע טומלה בזה שבכלי שאינו נוגע בחיים ונטמא חבירו משום לירוף כלי מהו שיטמא את זה שבחוץ בחיבור מים ודבר תימה הוא לומר שמשקין מחברין אוכלין לקבל טומלה ונטמא אחריה ועוד שפירש שמתחברין ע"י נלוק והלא אפי' לחיים עלמן קיימא לן בחכמיהן (פ"ה מ"ט) דאין נלוק חיבור לטומלה וכעין פי' הקונטרס יש משנה אחת במסכת טהרות פרק שמיני (מ"ח) עריבה שהיה קטפרס [ג] (ונלוק) מלמעלן ומשקה טופח מלמטן וג' חחיכות כבילה אין מלטרפות ושתים מלטרפות ור' יוסי אומר אפי' שתים אינם מלטרפות אל"כ היו רוצלות משקה ואם היה משקה עומד אפי' כעין החרדל מלטרף ר' יוסף אומר האוכל פרור אינו מלטרף ומתוסלפת [ד] תניא אתרוג שנפרך ותחבו בכוס או בקיסם הרי זה אין חיבור שאין חיבורי אדם חיבור [בב] עיקר אלא במי פירות טהורה שאין לך דבר שמחבר את האוכלין אלא שנעה משקין ודבר תימה הוא אם [בג] ליתא מי פירות אינה מועלת לחבר את הקמח ושמא לשה לאו דוקא אלא אורחא דמילתא נקט [בד] דבר שאדם לש במי פירות פעמים שמי פירות מחברין ג' חלאי זיתים עיקר [בה] במשקין הבאין מזה לזה [ו]:

ועשאו

מסורת הש"ס

[6] פסחים יט. חגיגה כ:, [ב] [חגיגה כד.], [ג] נגעים. ל"ק, [ד] גלח. ל"ק, [ה] כלים פכ"ז מ"ט [וס"כ מ"י], [ו] [במדבר ז], [ז] נגעים. ל"ק, [ח] ל"ל עריבה, [ט] נ"ש אלא"כ וגי' ל"ק אלא לשיני מו', [כ] יגלח. ל"ק, [ל] [והכלקן], [מ] [ספ"ה דקוקפין], [נ] וע' תי' זכרוס קה: ד"ה מיטור.

תורה אור השלם

1. והרים ממנו בקמצו מסלת המנחה ומשמנה ואת כל הלבונה אשר על המנחה והקטיר המזבחה ריח ניחוח אזכרתה לה׳ ויקרא ו ח

הגהות הב"ח

(6) גמ' שבע ליה טומאה לו לא: (ב) רש"י ד"ה מי תנן כלי מחבר אי הנא כלי מחבר הוה משמע וטי' נטמא זה אבל מלרף משמע:

גליון הש"ם

גמ' שלא יביא עשרון בשני כלים. עי' לקמן דף ק ע"ב תוס' ד"ה לפסר: שם מי אמר' שבע ליה טומאה. עין שבת דף לא ע"ב תוס' ד"ה פחות: תוס' ד"ה שאין כו' אלא היה מעולם צריך לכלי. ע' נהר"ש פ"ה דטהרות משנה ט:

מוסף רש"י

כלי מצרף מה שבתוכו לקדש. חתיכות אוכלים הרבה בכלי אחד ונגע טומה בחלד מהן הכלי מלרפן ונטמאו כולן (חגיגה כ.). עריבה אריכה וכה אוכלי קודש מבלן ואוכלי קודש מבלן ואין נוגעין זה בזה ונגע טומה באוכלין שבחלק אחד ונכלי לא נגע, ואוכל אין טומלה כלי אפילו מדבנן ואפ"ה האוכלין שבאני לאחיה ממתים שהכלי מלרפן (פסחים יט.). צריך לכלי. דומיא דקטיבת שבלף אחריו הה קרא כלי מלרפו, ואפילו לריך לכלי כגון אירי מנחה שהן אחיות הכן אין הכלי מלרפן (חגיגה כד.).

עין משפט נר מצוה

כא א ב מי' פי"ב מהל' שאר אבות הטומאה הל"ז:
מא ג מי' שם הלכה מ:
מב ד מי' פי"ג מהל' כלים הל"ה:
מג ה מי' פי"ח מהל' פסולי המוקדשין הל' כג:
מד ו ז מי' פי"ב מהל' שאר אבות הטומאה הל"ט:
מה ח מי' שם הלכה י:

שיטה מקובצת

[6] צירוף עיין בתוס' לקמן דף עז ע"ב: [ב] אמאי הא דמערב הא לא נגע. דס"ד שהן מערבין כל כך מצד אחד שיהא המולת של זו חולק מקצת חבירו ומכסהו שלא יהא כל העשרון של זו חולק מקצת חבירו ומכסהו שלא יהא כל העשרון של זו מחובר לעצמו (והר"ל) כגושין המחולקין כזה:

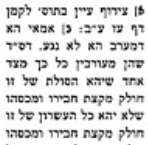

[ג] מתתא. עשרון לא כלי אחד וחיבה הא ליתא שם: [ד] ערבה חרגולין חיבה של ל"ש: [ה] צירוף כלי וחיבור מים. כגון עשרון שנחלק לג' חלקים השני חלקים הן בביסא אחד ולא נגעי אהדדי אלא שהכלי מצרפן לטומאה וחלק שלישי הוא חוץ לביסא ומים של נגוף או משקה טופח מחבר החיצון לאחר מן החלקים שבתוך הביסא יגע טבול יום בחלק הפנימי שאינו מחובר לחיצון ונטמא חבירו שבתוך הביסא כמותו מחמת צירוף הכלי ומבעיא ליה אם יטמא החיצון מפני חיבור המים הדר מבעיא ליה אם נגע טבול יום בחיצון ונמצא הפנימי המחובר לו טמא מחיבור המים אם יטמא הפנימי האחר שאינו מחובר לחיצון מפני צירוף הכלי: [ו] וצירוף כלי [מאי] תיקו והשאר נמחק: [ז] אין נוגעין זה בזה: [ח] מצרפן באילו הם נוגעין הס"ד: [ט] חצאי עשרון. ונתנו ביניהם: [י] אותן. השנים: [יא] דאורייתא. דבחיב כף אחת ותיבת האמרינן נמחק: [יב] וכן. מזו חיבה בזו נמחק: הך דמערב. באריך דמנחה ממנחת הקומץ זו הא: [יג] במני עצמו. אלא בגושין. והר"א: [יד] ואינו. מערב באויר: [טו] עריבה. הרגולין ארוכה של: [טז] הוא. דקא נגעי למעלה: [יז] חוץ לכלי לאחר שבתוך חיבת ומה נמחק: [יח] שיטמא זה את זה של חוץ בחבורו: [יט] בשעת טומאה אלא אם חזר: [כ] מצרף. יליף מדכתיב: [כא] שיטמא. אחר בחבורו: [כב] עסה שלשה. עיין בר"ש במס' טבול יום: [כג] הוא אם. אין ליישת מי פירות מועלת: [כד] נקט. דכשאדם לש: [כה] דיחים עיסה הבאין מזה ומזה במשקין:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com